ළැමේ එදා ආබ්‍රහාමුන්ගේ දුප්පත් ලාසරු ලැගුණ වගේ
ඔබගේ තුරුල්ලේ මගේ පියේ සැතපෙන්නට මට කවද ලැබේ

ඔබයි මගේ හොඳ තාත්තානේ, මගේ නැ ගැළැවුම් ගුරු සමිඳේ
සුදත් සුරිඳු මගේ අසුවැසුමේ තියෙක දෙවිඳු මගේ ආනන්දේ

91 – අසුන් අරා

අසුන් අරා සගරජ දහනේ
වැජැඹෙන ඔබ තුමනේ
නගා සිටිම් මම් දැස මගේ

තම හාම් පුතුන් අත දිහා බලා
දසුන් සිටින ලෙසැ ඇස් හරවා
අත සාමිදුව දෙසැමැ බලා
දැස්ස සිටින ලෙසැ අසුන් යොමා

ඉති, බලව් අපේ ඇස් සමිඳු කෙරේ
අප පරමන් දෙව් සුරන් කෙරේ
ඇත ඔසවා නොබලන තුරු එතුමා
අප පිටැ කරුණා ගුණ එළවා

අනුකම්පා කරණු මැනව සමිඳේ
පෙන්වනු අපටෝ'බෙ අනුකම්පා
නින්දාවට අප කොතෙකුත් පත්වි
ඇති සැටින් බලා අප ඉවසා

යස ඉසුරු දනන්ගේ ඇණුම් බැණුම්
නිසා පිරී ඇත අත් බව'පෙ
උඩගු අයගේ නින්දාවෙන් නොතිවා
ඇත අප සිත් කොතෙකුත් මැඩිලා